

SPÍCÍ CHODBA
BAKALÁŘSKÁ PRÁCE
AUTOR PRÁCE VERONIKA PŘIKRYLOVÁ
VEDOUCÍ PRÁCE prof. akad. soch. JAN AMBRŮZ
OPONENT PRÁCE Mgr. EDITH JEŘÁBKOVÁ
BRNO 2013

Zpomalený pohyb kamery, předpřipravené scény, atmosféra nastavená ke vstupu zásadní figury – očekávání třeba jako v avantgardních filmových experimentech ze 40. a 50. let Mayi Deren. Žádné ženské tělo ovšem Veronika Přikrylová do záběru svého filmu nevpustí. Autorka si pro svou samostatnou práci uzavírající její bakalářské studium záměrně vyžádala zadání - jako ve škole, ovšem od kurátora a teoretika - tedy spíše jako na výstavě. Mimo jiné tímto do své práce neokate a kriticky zahrnuje obě instituce. Jan Zálešák studentce vytvořil zadání, které nabízelo možnost dále rozvinout její dosavadní, výrazně kontextuální přístupy k práci s objektem a prostorem. Ovšem zároveň požadavkem snové řeči vystupovalo proti naturelu jejího uvažování.

Veronika Přikrylová tedy byla nucena dlouho řešit tento střet racionálního a iracionálního, aby jak sama uvádí, nakonec odložila literaturu snu a nevědomí a nechala do svého procesu tvorby vstoupit volnější snovou logiku. Vznikla první skupina předmětů, které sice nedosahují Dalíovské tekutosti formy, ale jistý surreální účín vstupu předmětu do svého vlastního stínu obsahují. Zároveň se vznikáním této skupiny Přikrylová již zvažovala způsoby instalace – instalaci s různými úhly osvětlení a podobně. Představu této příliš dramatické scenografie iluzí pravých a nepravých stínů autorka opustila ve prospěch druhé a třetí skupiny předmětů, které vznikly na základě jiného klíče. (Klíč by zde ostatně měl být vyzdvihnut jako vyšší princip surreálního pronikání mezi světy.) A konečně myšlenka zpracovat celou situaci ve filmovém formátu dle mého soudu úspěšně završila její dlouhé a promyšlené hledání nejen formálního řešení.

Tři skupiny předmětů, tři místnosti, zpomalené projíždění chodbou, jednotlivé sekvence s nepozorovaně se měnící choreografií předmětů, opakování a jemné proměny, to vše naplňuje surreálnou podstatu části zadání. Do konstruované absurdity autorka neupadá, tuto mez se rozhodla nepřekročit. Již z tohoto vyplývá, že Přikrylová postupuje vědomě a nechá se ovlivnit jen do míry, která odpovídá jejímu názoru. Jistá dávka vzdoru ulpívá na vůli naplnit vyžádané zadání. Problematika jeho požadavku a naplnění je sama o sobě příspěvkem k tématu krize konceptuálního věku. Zřeknutí se možnosti instalace, tedy nemožnost nabídnout divákovi v jeho čase a jeho trajektorii pohybu si užít jednotlivých objektů ze všech stran, je důležitou redukcí, která svědčí o odvaze a rozhodnosti autorky. Diktát pohledu kamery považují za dobré řešení.

Pokud mám poukázat na nedostatky práce, pak, pouze na základě shlednutí filmu ve svém počítači (což je neobjektivní stav), bych očekávala kvalitnější

práci s kamerou a možná ještě důmyslnější řetězení jednotlivých pohledů do místností, aby divák nebyl vystaven stále stejné logice pořadí místností a měl dojem jejich nekonečného množství apod. Také vzhledem k obsahu některých jednotlivých prací, či spíše skupin, mám pocit, že stupeň jejich manipulace do výsledného celku - zahrnutí do jedné stísněné místnosti a „jednoho“ pohledu - a odtělesnění zkušenosti diváka s předmětem, těmto pracím odebírá jejich původní záměr. Například u konstrukcí, které jsou extenzí předmětu ve směrech, ve kterých předmět zavazí při procházení kolem něj. Je tedy otázkou, zda zvolená a chtěná lapidárnost rozdělení předmětů do tří stále se opakujících skupin a základní pohyb kamery, byly optimálním řešením. Možná existoval instalační způsob, jenž by oněm předmětům zachoval více z jejich původního obsahu.

Na druhé straně chápu autorčino přesvědčení, že jednoduchý mechanický pohyb kamery kontrastuje s morfismem předmětů, odehrávajícím se v jednotlivých místnostech. Navíc vytržení z původních kontextů je principem snových kompozic par excellence, čili zde vyhovuje zadání. Tento neustálý spor vlastního a cizího záměru v obsahu díla je samozřejmě další významovou vrstvou práce a výrazně komplikuje její hodnocení a uchopení – je tedy přínosem pro tuto oblast kritického myšlení obecně. V teoretické části práce mi chybí uvedení použité literatury (pokud je to vůbec podmínkou) a zveřejnění zadání Jana Zálešáka (což jistě podmínkou není). I přes tyto nedostatky (možná i subjektivně vnímané), však oceňuji strukturovanost práce a vědomé zacházení s problematikou vědomí a podvědomí a navrhuji hodnotit práci Veroniky Přikrylové známkou výborně.

Edith Jeřábková